

Διεκάλυπτον δὲ τὴν στοὰν ταύτην ἀλλα τε πολλὰ ἀναγράμματα καὶ ἀνδριάντες χαλκοῦ Κυνηγείου (τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δισχύλου) καὶ Ἀρμυῖον.

Ἐν τῇ στοᾷ ταύτῃ καὶ Σήνων δικαιείους ἔπηζε τὴν καλιὰν τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, τῆς ἐκ τούτου στωικῆς ἐποιηματείσης, καὶ οἱ περικαλλεῖς αὐτῆς θόλοι ἀντήχησαν τὰ τοῦ στωικισμοῦ δόγματα, τὰ μεγάλα μὲν καὶ ἔξυψωτικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, ἀλλ᾽ ἀνκεβόλουθα πρὸς ἀλληλα καὶ εἰς ὑπερβολικήν τινα ἀλαζονίαν καὶ παντελῆ πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κτισμάτων καταφρόνησιν ἔξωθοῦντα τὸν ἀνθρωπὸν.

Τῆς στοᾶς ταύτης δύγνοεῖται μὲν κυρίως ἡ θέσις σημερον, εἰκάζεται δύος ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Πχυτανίου τοπικῆς αὐτῆς κατατάξεως, ὅτι τὰ ἐν τῇ πρὸς τοὺς κεντρικοὺς στρατῶνας τοῦ τε πεζοῦ καὶ τοῦ ἵππου ἀγούση δῦῳ τοῦ Ἄρεως δεικνύμενα λείψαντα τοίχων μετὰ δύοτά στηλῶν δύο ποδῶν καὶ ἡμίσεως διάμετρον ἔχουσαν, ἀπετέλουν μέρος τῆς ποικίλης στοᾶς. Εκτὸς τούτου οὐδὲν ἄλλο ἔχον διασώζεται τοῦ περιβλέπτου ἔκείνου οἰκοδομήματος.

Π. Γ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΒΟΡΟΝΤΖΩΦ.

Ο ἀγαπητὸς τῆς Μετημορινῆς 'Ρωσσίας Κυβερνήτωρ καὶ ἔνδοξος τοῦ Καυκάσου στρατάρχης Πρίγκιψ Μιχαὴλ Βοροντζώφ ἐγεννήθη ἐν Μόσχᾳ. Τὴν ἀνατροφὴν του ὁ εὐγενὴς οὗτος θυητὸς ἐλάσθεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὃπου ὁ πατέρος του διετέλει Πρέσβυτος Αἰκατερίνης τῆς Β'. Ἡ περίστασις αὕτη, ἡτις δὶ' ἄλλους ὑπῆρχεν ήτας ἀρρομῆθλάτης τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἔθνισμοῦ, καὶ ἔξασθεντης τοῦ πατριωτικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀπεναντίας παρὰ τῷ Βοροντζώφ συνετέλεσεν εἰς ἐνίσχυσιν. Νηπιόθεν λαβὼν τὰ παραδείγματα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως εἰς τὸν τόπον τῶν μεγάλων πολιτῶν, προσεπάθησε νὰ μιμηθῇ τούτους καὶ εἰς δυνατὸν νὰ τοὺς ὑπερβῇ. Ηπεροικισμένος λοιπὸν δὶ' ὅσων ἐβέζαξεν ἐπὶ ίκανοὺς χρόνους ἀγαθῶν ἀρχῶν καὶ πατριωτικῶν παραδείγμάτων, παρεδόθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς γεννητάσσης αὐτὸν Γῆς καὶ προσήνεγκεν αὐτῇ παντὸς εἰδούς ἐκδουλεύσεις, εἴτε στρατιωτὰς εἴτε πολιτικὰς ὁσάκις ἐκπονῶν ἐπήρχετο χρεία.

Οἱ κατὰ τοῦ Ναπολέοντος πόλεμοι τοῦ 1813 καὶ 1814 ἡνέωξαν τὸ στρατιωτικὸν στάδιον τοῦ Κόμητος Βοροντζώφ. Διακρίθεις ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει καθ' ὅλην ἐκείνον τὸν ὑπὲρ ἀνεξητησίας τῆς πατρίδος του ἀγνῶν, ποτύχησε τῷ 1815 νὰ διηγήσῃ τὰ στρατεύματα τοῦ Αὐτοκράτορός του εἰς Γαλλίαν, καὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ νὰ διαμεινῇ μέχρι τοῦ 1818 ὥς ἀρχιστράτηγος τῆς

ρωσσικῆς μοίρας μετὰ τῶν ἐπιλοίπων συμμαχικῶν στρατευμάτων, ἀτινα τότε κατέσχον τὴν ἐπαναστάτιδα Γαλλίαν. Άξιοι καὶ σημαντικοὶ ἀγῶνες ἡσφάλισαν αὐτῷ τὴν ὑψηλὴν ταύτην θέσιν ἀπὸ τοῦ 1813, ὅτε ἔκαμε τὸ γενναῖον καὶ τολμηρὸν κίνημα τοῦ νὰ ἀποειρηθῇ τὴν κυρίευσιν τοῦ Λεππούκιου. Κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ ἐπόντος ἔτους ὠδεύσαν ἐπὶ τὴν νῆσον Ἐλβανίαν, ἔνθα κατέσχε θέσεις τινὰς, τῶν Γάλλων εἰς τὴν ὑποχώρησιν των ἀσχολουμένων. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου διεκρίθη εἰς τὰς μάχας τοῦ Βάσοντζεν καὶ τῶν Οζάρχων· ἐκπρίεσε δὲ τὴν Κασσέλην, ήδη διασπασμένη οὐρώνυμος Βονοπόρτης ἡναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ, ἀπέκλεισε τὸ Αμβούργον καὶ εἰσέδυσεν εἰς Γαλλίαν τῷ 1814, εἰτὴθεν εἰς 'Ρέμους (Reims) τῇ 19 Μαρτίου καὶ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων κατέσχεν αὐτὸς τὸ προάστειον τῆς Βιλλέττας.

Άλλα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν διεκρίθη εἰς μόνα τὰ στρατιωτικὰ διατάξεις Βοροντζώφ. Τῷ 1818 παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἡγεμόνος του εἰς τὸ διπλωματικὸν συνέδριον τῆς Aix-la-Chapelle. Ἐνταῦθε τοσοῦτον διέπρεψε καὶ τοσοῦτον εὐηρέστησεν εἰς τὸν Κύριόν του, ὃστε ἐπανακάμψεις εἰς τὴν πατρίδα του ἔτυχε μεγίστων τιμῶν καὶ ἀνταμοιβῶν, ἀναβιβασθεὶς εἰς τὸ μέγα ἄξιωμα τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τῆς Λευκῆς 'Ρωσσίας καὶ τῆς Βασαραβίας καὶ μετ' ὀλίγον περιλαβών καὶ τὸ πολιτικὸν τοῦ ἀντιβασιλέως. Τῷ 1826 ἐπέμφθη καὶ Πρέσβυτος Πληρεξούσιος ἐν Ακερμανίῳ ὅπως ἔξομαλύνῃ τὰς μεταξὺ 'Ρωσσίας καὶ Τουρκίας διαφοράς.

Ο Πρίγκιψ Βοροντζώφ διοικῶν τὴν Λευκὴν Ρωσσίαν κατέστη πανταχοῦ ταύτης τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς λατρείας, διὰ τοῦ περιποιητικοῦ τρόπου του καὶ τῆς ἐμφρονος διοικήσεώς του, δικαιώσας πληρέστατα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Αὐτοκράτορός του. Ή ἐπιχρητοῦσα τάξις καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας του, ή ἐπελθοῦσα βελτίωσις τῆς ήμικης καὶ ὄλικης καταστάσεως ὅλων τῶν πόλεων τῆς διοικητικῆς περιφέρειας του, ή ἀπίστευτος πρόοδος καὶ ή ἀνάστασις, οὕτως εἰπεῖν, νέας τάξεως πραγμάτων, ποθητῆς καὶ περι αὐτοῖς ἔτι τοῖς Εὐρωπαίοις, δικαίως ἐπέσυρον τὴν εὐλαβείαν καὶ λατρείαν ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Λευκῆς Ρωσσίας καὶ προστάντως πάντες τῷ ἀποδίδουσι τὸ σηνομα Ηατήρ. Ἀλλ' ὁ Κόμης προσεκαλεῖτο καὶ ἀλλαγοῦ νὰ προσφέρῃ γένεας εἰς τὴν πατρίδα του ὑπηρεσίας. Στάδιον εύρη εἰς ἀνέπτυξιν τῆς ἐνεργείας του καὶ θερπείας τοῦ πάθους του πρὸς παροχὴν ἐκδουλεύσεων τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἡ νοίγοθι πρὸ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1844 διακόπτει. Διὰ νὰ δώσωμεν ὅμως ἰδέαν τινὰ εὐκρινεστέρων τοῦ μεγαλείου τῆς ὑπηρεσίας του ταύτης, ἡτις εἶναι ἡ ιστορία τῶν ἡμερῶν μας, πρέπει νὰ παρεκθῶμεν ὀλίγον εἰς τὰ τοῦ πολέμου τοῦ Καυκάσου. Τότε δυνάμεια δεσόντως νὰ ἐκτιμήσωμεν καὶ τὸ ἐπίκαιρον τῆς ἐποχῆς, καθ' ἓν προσεκλήθη εἰς τὸ στάδιον τοῦτο καὶ τὴν ίκανότητα, ἢν ἀνέπτυξε κατὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι.

ΠΡΙΓΓΙΨ ΒΟΡΟΝΤΖΟΦ.

Η μακρὰ τοῦ Καυκάσου γραμμὴ ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Μζύρης Θχλάσσης μέχρι τῆς Κασπίας. Η μακρὰ δὲ αὐτῆ ἀλυσσοῖς κόπτεται, οὗτοις εἰπεῖν, κατὰ τὸ στενὸν τοῦ Δαριέλ (Πύλην τῷ Θεοῦ) τὰς Κασπιανὰς Πόλες τῶν ἀρχαίων, καὶ σχηματίζει δύο διακεριμένα τοῦ Καυκάσου τὰ τμῆματα, τὸ Προσεύξεινον καὶ τὸ πρὸς τὴν Κασπίαν' καὶ τὸ μὲν Ψροσύξεινον τοῦ Καυκάσου τμῆμα κατοικοῦσι πλεῖσται φυλαὶ ὅποιαι αἱ τῶν Οἰδίσσων (Udiches) τῶν Οστηῶν (Ossètes), τῶν Ἀδηγῶν (Adighes), τῶν Καβαρδιανῶν (Kabardiens) καὶ τῶν Αβσιαζῶν (Abschases), αἵτινες ὅλαι περιλαμβάνονται εἰς τὸ κοινὸν ὄνομα τῶν Τσερκέζων ἢ Κιρκείων. Τὸ δὲ ὑπὸ τῆς Κασπίας βρεχόμενον κατοικεῖται ὑπὸ φυλῶν καὶ ὅλιγαριθμοτέρων καὶ ἀγριοτέρων. Διακρίνονται δῆμοις ἐν κύταις αἱ φυλαὶ τῶν Ἰγκούσων (Inguches), τῶν Λέσγων (Lesghes), τῶν Κίστων (Kistes) τῶν Κουμίκων (Kumiks) καὶ πρὸ πασῶν τῶν Τσετσένων (Tchetchens) ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν δῆμοις συγχίζονται ὅλαι αἱ τὸ μέρος τοῦτο κα-

τοικοῦσαι φυλαὶ, εἱ καὶ διαφόρου γλώσσης καὶ θρησκευτικῶν παραδόσεων ὑπάρχουσαι. Ἐκ τῆς διαχρίσεως; ταύτης ἀμέσως βλέπεις ἔσαστος, ὅτι συγχίζομεν διάφορα πράγματα, περιλαμβάνοντες ὑπὸ τὸ κοινὸν τῶν Τσερκέζων ὄνομα τοὺς πολεμοῦντας σήμερον Καυκασίους κατὰ τὴν Ρωσίας ὑπὸ τὸν περιβόητον Σικμύλ.

Μετὰ τὴν ἐπὶ Παύλου Αὐτοκράτορος; κατὰ τὸ 1800 γενομένην συγχώνευσιν τοῦ Βασιλείου τῆς Γεωργίας εἰς τὴν Ρωσικὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν ἀποκατάταξιν τῆς Τίφλιδος εἰς Ρωσικὴν πόλιν, ἥρχισε κυρίως ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ Καυκάσου. Οἱ δὲ θρησκευτικὸς φανατισμὸς, ἥδη πρὸ τινῶν ἐτῶν ἔχαφθεις παρὰ τοῦ ὄνοματος Σεΐχ-Μανσούρ τοῦ 1789, ἐγένηνταις ἀσπονδὸν τὸ μῆσος μεταξὺ τῶν εἰς Τίφλιδα ἀποκατατάχντων Ρώσων καὶ τῶν λαῶν τοῦ Καυκάσου. Η Ρωσίᾳ δῆμοις ὑπῆρξει εὔτυχης, καθότι οἱ δῆμοι πρῶτοι διοικηταὶ τῆς Γεωργίας, δ τῷ 1806 δολοφονηθεῖς ἐν Τίφλιδι παρὰ τῶν ἀποστόλων τῆς Περσίας στρατηγὸς Ζιζιάνωφ καὶ ὁ ὄνομαστὸς καὶ

περικλετής στρατάρχης Ιερμόλωφ, ὁ μέχρι τοῦ 1826 διευθύνας τὰ τοῦ Καικάσου, ἀμφότεροι, λέγομεν, κατώρθωσαν δί' ἔμφρονος καὶ περιποιητικῆς διαγωγῆς νὰ προσελκύσωσιν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ νὰ ὑποτάξωσι σχεδὸν τὰς κυριωτέρας φυλὰς τῶν Τζερκέζων, ἐκτείναντες τὴν ἐπιβρόήν των ἀποτελεσματικῶν καὶ μέχρι τῶν Τσετσένων. Ἡθελον δὲ βεβαίως περιώσει καὶ τὴν συγχώνευσιν ὅλων τῶν χωρῶν τούτων ἀπονητὶ, ἀν τὸ θρησκευτικὸν αἰσθῆμα μὴ ἀναπτυσσόμενον ἔτι μᾶλλον δὲν ἔδιδε νέαν δύναμιν εἰς τὴν περιζωνύουσαν τὰ ὅρη ταῦτα πυρκαϊάν.

Χαδῆς: Ἰσμαήλ, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Δέζγων ἐκῆρυξεν ἑαυτὸν προφήτην τοῦ Θεοῦ. Τῷ 1823 ἀνεκάλυψε τὰ μυστήριά του εἰς τὸν Μωλάχ-Μωχαμέδ, ὅστις τὰ μετεῖχεν εἰς τὸν Χαζῆ Μολλάχ. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην οἱ παλαιοὶ ἐρμηνευταὶ τοῦ Κορανίου ἀπερρίφθησαν, καὶ ὁ Μολλάχ ἐκτηρύχθη ὃ ἐξ ἀναθεν νόμος καὶ λόγος ἔχων εἰς τὴν διαχρισίν του πάντας τοὺς πιστούς. Ὁ νέος οὗτος ἀρχηγός, ἀνάφας τὸν πόλεμον πεισματώδη, τὸν διετήρησε μέχρι τοῦ 1832, ὅτε ἐπεσε φυνεύθεις ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Χιμρύ. Πλὴν διάδοχος αὐτοῦ ἐνρέθη δραστήριος ἐπίσης εἰς τῶν ιερέων — Μοιράδων — ὅστις ἐξῆλθεν τῆς μάχης φέρων πληγὰς δύω ἐκ τουφεκίου καὶ μίαν ἐκ λόγχης. Ὁ Σζυμύλ έξελέχθη τῷ 1834 πρῶτος Ἰμάμης μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀλλεοῦ Χαμπάδ-Βέγη. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἔρχεται ὁ δεινότερος θρησκευτικὸς πόλεμος τῶν Τσετσένων, οἵτινες τοῦτο φέρουσι σύνθημα: « ὁ Μωχαμέθ εἶναι ὁ πρῶτος προφήτης τοῦ Ἀλλάχ! ὁ Σζυμύλ εἶναι ὁ δεύτερος αὐτοῦ Προφήτης! » Τὸ Δαχγεστάν ὑπάρχει λέντρον τοῦ πολέμου τούτου.

Η ῥώσσικ ἐννοήσασα τὸ σπουδαῖον τῆς περιστάσιας, ἐπεμψε διαφόρους στρατηγούς, καὶ ἐκάστοτε ἡ ἀλλαζούσα συστήματα, ἀκολουθούσα πότε μὲν τὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ πότε δὲ τὸ τοῦ ἀμυντικοῦ πολέμου. Οἱ στρατηγοὶ οὗτοι, ἐν οἷς διεκρίθησαν ὁ Γράβης καὶ ὁ Σάτς, κατώρθωσαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἔνωσιν τῶν Τσετσένων καὶ Τσερκέζων καὶ πολλάκις νίκας ἔφερον μεγάλας κατὰ τοῦ Σζυμύλ ἀλλὰ τὰ πράγματα προεβαίνον μεγαλύνομενα, καὶ προσωριναὶ τινες ἐπιτυχίαι τοῦ Σζυμύλ ἐπὶ τοῦ σρατηγοῦ Ναϊδχάρδη πέπιλουν τὴν ἐπικατάσιν καὶ αὐτῶν τῶν Τζερκέζων. Τὸ πράγμα ἀπέβαινε σπουδαῖον καὶ ἀπήγειτο συγκέντρωσις οὐ μόνον στρατιωτικῆς ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ πολιτικῆς φρονήσεως. Ο Αὐτοκράτωρ, πηράδειγμα ἔχων τὴν λευκὴν θωσίαν ἔξειψεν ἀμέσως τὸ σύμμα ἐπὶ τοῦ Κόμιτος Μιχχῆλ Βοροντσάρω.

Τῷ 1844, ἀνακαλέσας τὸν Ναϊδχάρδ ἔδωκε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ κατὰ τὸν Καικάσον πλέμου εἰς τὸν Βοροντζώφ. Απολκύων οὗτος τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θνάτου, δύναται νὰ διορίζῃ καὶ παντὶ διπλαλήλους μέχρις 6 βαθμοῦ, δύναται νὰ δώσῃ ἀμοιβάς καὶ παραστημα εἰς τὸν στρατόν, ἀνευ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ γὰ παραδώσῃ

εἰς τὰ δικαιοτήρια τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀξιωματικοὺς παντὸς βαθμοῦ. Καὶ τούτων ποιεῖται δικαιοτάτην καὶ ἔμφρονα χρῆσιν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Κόμης Βοροντζώφ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Καικάσου ἡ ἔξουσί του Σζυμύλ κατέστη ἀπειρος. Οι Ἄβχαρες, οἱ Κίφαι, οἱ Κουρικαὶ καὶ ἄλλαι φυλαὶ λησμονήσασι τὰ παλαιά των ἔχθη ἡνόησαν μετὰ τῶν Δέζγων καὶ Τσετσένων, καὶ ὁ Σζυμύλ εἰχεν ἕδη ἀρχίσει τὴν μόρφωσιν Θεοκρατικῆς Μοναρχίας καὶ τὸν ἀργανισμὸν νέας καὶ συμπεπηγυίας κοινωνίας ἐν Δαχγεστάν· ὁ Κόμης Βοροντζώφ ἔστρεψε κατὰ πρῶτον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ πρὸς ἀνάστασιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν φωστικῶν ὅπλων καὶ ἐξάλειψιν τῆς προσδοκίας, ητὶς ἐγένετο ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Δάργω εἰς τὸν σρατηγὸν Γράβην. Επιχειρήσας λοιπὸν τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1845 ἐκυρίευσε καὶ κατέστρεψε τὴν μίαν τῶν κυριωτέρων φωλεῶν τοῦ Σζυμύλ, τὸ φρούριον, λέγομεν, τοῦ Δάργω. Μετὰ τὴν νίκην ταύτην, καθ' ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου τὸν τίτλον τοῦ Πρίγκιπος, ὁ Βοροντζώφ ἐσκέψθη ὅτι ὥφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ διάφορον μέθοδον παρ' ἐκείνην, ἢν ἡ κολούούσησαν οἱ προκάτοχοί του, ἐκλέγοντες ἢ τὸν ἀμυντικὸν πόλεμον μόνον ἢ τὰς ἐπικινδύνους καὶ κακῶς συνήθως ἀποβάσας ἐκστρατείας. Ἡρχισε λοιπὸν πρῶτον τὴν διαίρεσιν τῶν φυλῶν διὰ τούτου προσέβαλε εἰς τὰ καίρια τὸ μέγα τῆς ἐθνικῆς ἐνώσεως σχέδιον τοῦ Σζυμύλ τοῦ δεύτερον ἀπεφάσισε νὰ προσβάλῃ εἰς πολλὰ συγχρόνως μέρη τοὺς Τσετσένους, ὃστε νὰ διαιρέσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς καταπληξή. Εἰς ἀμφότερα ἐπέτυχε πληρέστατα. Αἱ ὅλης τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς φρανήσεως, ἦτις ἀνέκαθεν τὸν ἔχαρακτήρισεν, πραγματοποιεῖ ὅλονεν τὸ σχέδιον του τοῦτο. Μέχρι τούτο διατήνει τὸν Σζυμύλ ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ Δαχγεστάν καὶ, ἀν δ Θεὸς χαρίσῃ αὐτῷ ζωὴν, ἀμφιβολία δεν μένει, ὅτι θέλει περαιώσει τὴν ἔνδοξον ταύτην κατακτησιν, ἐλευθερόνων ἀπὸ τὰ δεσμά, ὡς ἄλλος Ήρακλῆς, τὸν πολυπατῆ. Προμηθέα, τοσούτους, λέγομεν λαοὺς, ἀπὸ τὰ δεσμά δι' ὃν κατακρατεῖ αὐτοὺς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Καικάσου, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ βαρβαρότης.

Ο Πρίγκ. Βοροντζώφ ἀπέκτησε καὶ οἰδόν, διακρίνομενον ἐπὶ στρατιωτικῆς ἀνδρείᾳ καὶ πολεμικῆς φρονήσει.

X. τοιούτοις

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΑΡΙΤΙΔΑ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΝ ΔΕΑΠ.

— ο —
Εἰς τὴν Λαρονάκα τῆς Κύπρου, τῆς ὥρατος ταξιδεύοντος τοῦ Ανθοδέσμου, της νήσου, Εγγεγνήθη η Βιργίνια ως τὸ ἄνθος τοῦ γαρκίσσου·